

Doma Zsolt: A sárdobálás álom

A Krisztusban maradás fontosságáról álom útján és egy kanadai indián példabeszéde alapján kaptunk kijelentést. Ezt a történetet is elmondjuk, hogy épülésünkre legyen.

Egy kanadai indiánnal beszélgettünk, amikor egy történetet mesélt el Abraham Lincoln-ról. A történet úgy szólt, hogy amikor Lincolnhoz odament az egyik tábornoka, azt mondta az elnöknek, hogy: „Elnök úr hamarosan győzelmet aratunk, mert Isten is velünk van (a mi oldalunkon áll).” Erre az elnök a következő választ adta: „Isten minden ember oldalán áll!” „Nekünk csupán egyetlen kérdést kell tisztáznunk: Mi, vajon Isten oldalán állunk-e?” Ez egy igen magvas kérdés ma is.

Ekkor elmeséltem neki, hogy volt egy ehhez fogható álomom: Egy földszáncal körülvett füves pálya egyik végében álltam, tőlem távolabb, jobbkéz felé pedig egy kisebb csoport állt. Velünk szemben, a földszáncra – ami egy lelátó is volt egyben – egy másik csoport állt. Hirtelen ez a csoport a földszáncról elkezdte sárral dobálni a lenti csoportot, az pedig egy idő után viszonzta és szintén sárral válaszolt a fenti csoport sárdobálására. Erre válaszul a fenti csoport már sárrögöket kapott fel a földről és ezekkel kezdte dobálni a lenti csoportot, amelyet ők is sárrögökkel viszonztak. Ezután a helyzet mégjobban eldurvult, mert a fenti csoport már bazaltkockákat „macskaköveket” kapott a kezébe és ezekkel kezdte bombázni a lenti táborot. Eddig én nem kaptam a sárból és a sárrögökből, mivel nem folytam bele a dobálózásba, de most már felém is záporoztak a „bombák”. Meg is jegyeztem magamban, hogy ennek a fele sem tréfa, hanem véresen komollyá vált a harc. Ekkor arra az elhatározásra jutottam, hogy ebből jobb kimaradni és felfutottam a tőlem balra lévő földszánc lelátójára, majd a lenti csoport háta mögötti és a fenti csoporttal szemben lévő pálya végébe szaladtam. Felnéztem az égre és a napot köd homályosította el a szemem előtt. Majd az ég felé emeltem a kezeimet (nem a nap felé!) és Jézushoz kiáltottam. Kiáltásom után elkezdtem felfelé emelkedni és hirtelen Jézusban találtam magam. Különös egy átélés volt, nem is tudom szavakkal leírni, egyszerűen csak tudtam, hogy Őbenne vagyok. Amikor Jézusba kerültem, azt észleltem, hogy ereszkedik lefelé és hirtelen letette a földre a lábait. Ebben a pillanatban minden megrendült. Majd megszólalt és ezt mondta: „Kicsoda háborgatja az én kicsinyeimet?” Ezek a szavai mindent megrendítettek, én is megrettentem. Úgy éreztem, hogy szavaiba testem minden „atomja” belemeggett. Ekkor ébredtem föl.

Mivel abban a gyülekezetben, ahová jártam, szakadás és csatározás kezdődött, tudtam, hogy ez számomra azt jelenti, hogy egyik csoportosuláshoz sem csatlakozhatom. Azonban az igazságot nem hallgattam el, és nem maradtam néma a bűnökkel kapcsolatban. Ebben nem követtem senkit sem, csak azt mondtam, amit Jézus nekem feltárt. Majd Isten vezetése alapján „kijöttem”, hogy Jézusban maradhassak (Jelenések könyve 18,4-5; Ézsaiás 52,11-12.; Jeremiás 50,8.; 51,6.; 2.Korintus 6,17-18.).

„Ma sokkal inkább, mint valaha, szükség van **bátorságra, a kicsiny nyájhoz való tartozásra (-hoz), sőt szükség esetén arra, hogy egyedül járjuk utunkat.** Erről mondta egykor Philipp Spitta (1801-1859): „Add meg Illés szent szigorát, mikor a tévelygő tömeg templomokat, oltárokat szentel a kor bálványainak; Hogy mi sohase hajtsunk előttük térket, fejet látszat szerint se, de álljunk meg mozdíthatatlan, olykor bár egész egyedül.” Az egyház kérdésével kapcsolatban, a jövőben várható vitáknál a tisztán látó hívők számára ez igen fontos és időszerű pont lesz! A keresztény tömegek nem értik majd meg a komoly hívők lelkiismereti döntéseit, sőt ellenkezőleg: rövidlátással és jóakarati hiányával fogják vádolni őket, és harcolni fognak ellenük.

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) mondta a következőket: „Az igazi hívők egységét semmi sem mozdította olyan erősen előre, mint a szakítás a hamis hívőkkel. Az elszakadás olyanoktól, akik megtűrik az alapvető tévedéseket, vagy visszatartják az „élet kenyerét” a romlás felé menő lélektől, nem jelent meghasonlást, hanem csak azt, amit az igazság, a lelkiismeret és Isten elvár mindazoktól, akik hűségnek akarnak bizonyulni.”¹

Egyik nagy példaképünk Smith Wigglesworth az Apostolok cselekedetei 2,47-et idézve gyakran mondta²: „Figyeljétek meg, az Úr naponta gyarapította az egyházat. Ha az Úr hozza be őket, áldásul lesznek. Ha azonban olyan embereket hoztok be, akiket nem az Úr adott, csak nyüglődni fogtok velük. Ha rajtam állna a választás, inkább egyesével építse Isten az egyházat, minthogy a fél város csatlakozzon hozzá.” Mindezzel teljes mértékben egyetértünk! Wigglesworth-nek is el kellett szakadnia egy-egy egyháztól, amikor Isten „kihívta” őt (Pl.: Mózesnek is! 2.Mózes 33,7-11.). Saját szavai alapján: „Amikor a Metodista egyházhoz

¹ Gerhard Salomon: „Az utolsó idők veszélyei a hívő számára” című könyvből, 54., 58., 131. oldal

² George Stormont: „Smith Wigglesworth - Egy ember, aki Istennel járt” című könyvéből, 27-28., 84-85. oldal

tartoztam, biztos voltam abban, hogy üdvösségem van, és rendben az életem, ám az Úr így szólt hozzám: „Jöjj ki!” – és én kijöttem. A Testvéreknek nevezett emberek között azt gondoltam, most biztosan jó helyen vagyok. De az Úr azt mondta: „Jöjj ki közülük!”, és csakhamar már az Üdvhadseregben találtam magam. Akkoriban (amikor az Üdvhadsereget megalapították) tele volt élettél, mindenütt ébredések történtek, de azután az Üdvhadsereget mindinkább természetes dolgok kötötték le, és az első időszakból ismert nagy ébredések megszűntek. „Gyere ki onnan!” – mondta nekem az Úr, és úgy tettem. Háromszor is „ki kellett jönnöm”. Úgy hiszem, jelenleg (a XX. Század első felében) a mi pünkösti ébredésünkben végzi a legjobb dolgot az Úr a földön. Ugyanakkor meggyőződésem: Ő valami még jobbat hoz majd ki belőle. Isten senkinek sem veszi hasznát, aki nem éhezi és szomjúhozza egyre inkább Őt és az Ő igazságát. Az Úr azt mondta nekünk, hogy tiszta szívvel a legjobb ajándékokat kívánjuk, amelyek leginkább dicsőséget hoznak a számára.”

Mindezzel nem azt akarom mondani, hogy hagyjuk el a gyülekezeteinket (ezt csak Isten vezetésével tehetjük), hanem azt, hogy: ne álljunk semmilyen csoportosulás mellé egy másikkal szemben, hanem egyedül csak Isten igazsága mellett álljunk ki, hogy Krisztusban maradhassunk – ez legyen a legfontosabb.

Ha pedig ez nem megy másképp, mint annak idején Jézusban, a megígért Messiásban hívó, felülről született zsidóknak –, akiket ezért kizártak a gyülekezetből – akkor is legyünk készek vállalni a vallásos tömeg általi megbélyegzést, kárhóztatást. (ez ellen lehet és kell is harcolni – lásd Watchman Nee írását: A lélek rejtett ereje)